

Cziczó Attila:

UNA NOTTE A NAPOLI

©2025

www.cziczo.hu

(Monoton zene szól. Az anya bőröndjével lassan végigsétál a nézők között. A színpadra érve kezével leinti a zenét, majd énekelni kezd.)

Una Notte a Napoli

ANYA (csend) Arrivedercsi. (csend) Arrivedercsi. Csak ennyit írt a kakaós dobozra, amiből minden reggel másfél kanállal mertem a csészéjébe, forró tejet öntöttem rá, s amíg fújta, hogy kihűljön, nézhettem az arcát. Harminckilenc éve nézem azt az arcot. Arrivedercsi. Ennyit írt nekem a fiam. És eltűnt.

Che Sará

ANYA Három férfi volt az életemben. Mind szerettem. Rajongásig szerettem mindhármukat. Kettőt már elvett tőlem Itália: az apámat és a szerelmemet. S most őt is? A kisfiamat? Mit ártottam neked, Taljánföld?

L'italiano

ANYA Na jó! Eleget nyafogott már ez az édes kis asszonyka, nem igaz? (kérdően néz) Megismertek, ugye? (értetlenkedik) Jaj, ne már! Én vagyok az, személyesen. (biztatóan) Na? (legyint, majd meghajol) Pesthy Marina. (csend) Ismerős? Pesthy. H-val és y-nal. Marina. Az író. (biztatóan bólogat) Na! A Jimmy-könyvek. (idéz egy kritikát) „Az elmúlt száz évben ilyen simogatóan még senki sem festette meg lelkünket romantikával.” Kuti írta. „A” Kuti. Kritikus Kuti. Jaj, de belémzúgott az a kis pö... Az a kis köpcös! Nem foglalkoztam vele. (felkacag) Jól áll nekem az író. Elegánsan viselem a hírnevet. (tettetett fájdalommal) De miért ne lehetnék néha gyászosképű? Miért ne zokoghatnám el a világnak szívfájdalmamat? (felkacag) Vannak ám irodalmi szavaim, ugye? (csend után ismét komolyan) 2025. áprilisában hagyott faképnél a fiam. Nem volt olyan régen, de már nem is közeli élmény. Elárulom, ahogy mindig, vigyázat, spoiler következik!, happy end lett a vége. De az a fájdalom, ahogy a magány szele meglegyintett azon az áprilisi délutánon, az a fájdalom belém égett! Sok fájdalmam van már a múltból, nem hiányzott egy újabb. (körbenéz) Elmesélem nektek ezt a történetet. Okuljatok és irigykedjete nyugodtan! (nagy levegőt vesz) Arrivedercsi. Ennyit írt nekem a fiam. Zokogtam, összetörtem, majd eltelt tizenhat perc, és megvettem a repjegyemet, összepakoltam bőröndömet, és másnap

reggel Szicíliában léptem ki a Catania-Fontanarossai nemzetközi repülőtér fotocellás ajtaján. Nem várt senki, csak a remény és az emlékek. Kisétáltam a temetőbe apámhoz. (merengve) Anyám halála után még másfél évig itta magába a keserű bánatot, aztán kirepült Cataniába, befekedüdt a kórházba, s két nap múlva már temette a szicíliai gipsz egylet. Nem akart Kádárral egy földben nyugodni. „Vitték volna ki Kádár Jancsit a Rákosi mellé Szibériába, akkor maradok!” (mosolyogva) Nagy antikommunista maffiózó volt az én apukám.

I padrino : Brucia la terra. l'originale

ANYA Kinek mi jut eszébe Szicíliáról, nem is kérdés. Kivéve engem. Mert az én apám még tizennyolc sem volt, amikor '56 novemberében Pannónia TL247 motorkerékpárján átszáguldott a jugókhoz, elsétált Dubrovnikba, ott hajóra ült, és Cataniában töltötte a Karácsonyt egy kedves kis menekülttáborban. Kalandos hónapok után munkát talált, gipszkartonozó lett, ha! Aztán házat vett, autó tulajdonossá vált, egy Fiat 500 Giardinera, naná! Hogy én mennyit hallgattam erről a kocsiról mesélni! Néhány év után pedig megismerte anyámat, megszerette, megejtette, honvágyával megkeseregeltette, és '62 Karácsonyára hazahozta a Mester utcába. A következő munkaünnepén meg is születtem. (nevet) Azt gondolnátok, ennyi az én olasz kötődésem? A szülőanyám, Giuliana? (súgva) Persze a sírján már Júlia szerepel. Mert őt meg Pesten temettük. Fura az élet néha, ugye? Hát még a halál! (folytatja) Nekem Olaszország a minden. A második hazám. A szívem tölténytára. Hát persze, hogy az én fiam is odavágyott! Hiszen csak erről hallott tőlem mesét. A kék égről, a szabadságról, ahogy átrepül minden szerelmes lelke a Csizma felett, énekelve, dalolászva. (könnyes szemmel elakad) A meséim és múltam útját bejárni indultam, hogy megtaláljam őt. (folytatja) Szicília után egy klímás busszal kanyarogtam tovább a messzeségbe, mert várt rám az Amalfi-part.

Volare

ANYA Oh, az Amalfi-part! A legcsodálatosabb hely Olaszországban. (nevetve) Na jó, van még legalább száz legcsodálatosabb hely Olaszországban, de édesanyám szülő falucskája, Atrani, azért a családnak mégis csak a legek lege. Tizennyolc

évesen látogathattam meg először anyám családját, apám persze nem jöhetett velünk, a párt otthon tartotta. Túsznak. Kislány voltam még lelkemben, pedig már nagylányoztak a falubeliek. *Ragazza grande*. Sokat ücsörögtem magányosan a Grotta di Masaniello mellett, s Amalfi kapitányról álmodoztam, az én szépséges hercegemről. (vált) Kérdezték már tőlem, miért lettem író. Hát miatta, Amalfi kapitány miatt. Azt is kérdezték, én vagyok-e a legjobb? Mármint író. (felnevet) Hogy lennék én! A legjobb csak az lehet, aki isteni képességekkel tudja formálni a szavakat. Én pedig túlságosan is emberi vagyok. Különben is, a legjobb már leélte életét. (súgva) A Magda. (lelkesen) De hol is tartottam? Hát persze! Atraniban sem találtam, hát üldöztem tovább fiam nyomát, kibéreltem egy halványkék kis Fiat 500-ast, s az Amalfi-part lágy fénysugarából elszáguldottam a napfényes Toszkánába, egész pontosan Montalcinoba. Északról kerültem meg a Vezúv komor ormát. (sóhajt) A Vezúv...! (folytatja) Mondragone után találkoztam újra a tengerrel, Falcognana kis panziójában, a Divino Amore-ban éjszakáztam, reggelre már Rómát is magam mögött tudtam, és ötszáz kilométer után végre megérkeztem. Oh! A szőlőültetvények, a chianti, az olajfaligetek, az a táj, az a hangulat! Aki egyszer búcsúzik Toszkánától, az tudja csak igazán, mit is jelent a 'hiányzol', te édes, keserű föld!

Amara terra mia

ANYA Mondanom sem kell, Toszkánából is fiam nélkül utaztam tovább. Na bumm! Micsoda meglepetés. Montalcino neve szerintem senkinek nem mond semmit. De az én kisfiam meséiben kiemelt szerepe volt ennek a kisvárosnak. Vagy falunak? Mindegy. Mert a kicsi olajbogyócskák Montalcino-ban lettek szerelmesek. Bizony ám! Miért nem lettem meseíró? Amiket én kifantáziáltam a gyerekeknek! Mondjuk abban nincs akkora pénz, mint az én híres-szerelmes Jimmy regényeimben! (elhalkul) Majd mesélek erről is. Vagy nem. Még nem tudom. (csend) De vissza az útra, te Mambó lány! Toszkánából irány a Pó-síkság, Bologna! Vonattal. Két átszállás, majd' 4 óra utazás, de igazán forradalmi hevületben érkeztem meg. Nem akarok okoskodni, bár nem vagyok nemokos, hehe, de ezt el kell mesélnem, mert lehetne történelem órán is anyag. Na szóval! Az Avanti ragazzi di Buda

kezdetű dalt az ötvenhatos pesti srácok tiszteletére írta Pingitore úr. Az olasz jobberek néhány éve törvényjavaslatot nyújtottak be annak érdekében, hogy az Avanti ragazzi di Buda az olasz állam hivatalos dalává váljon. Erre az olasz balos lipsik meg azt mondták, hogy a Bella ciao legyen a nemzet dala. Mert hogy a Bella ciao az olasz köztársaság alapértékeit képviseli. Erre a jobberek azzal jöttek, hogy a Bella ciao, nem a szövege, hanem a baloldal felelőssége miatt nem felel meg minden olasz ízlésének. Nem a partizánok dala, hanem a kommunista partizánoké. (széttárja kezeit) Na? Ugye, hogy hülyeségben sem vagyunk világelsők, mi magyarok? Engem annyira nem érdekel ez a slágerháború. De tény, hogy annakidején a fiacskámmal kilométereket meneteltünk a lakásunkban ezt a dalt üvöltve.

Bella ciao

ANYA (csend) Milánó. (sóhaj) Az én fiam sokáig nem akart eljönni velem Olaszországba. Talán az apja miatt! Vagy az anyja miatt? (keserédesen nevet) Túlságosan is művész voltam a felnőtt fiamnak, egy lázadó, aki nemet mond minden igenre. Pedig benne is ott bujkált a művész-én, csak elrejtette a rendszergazda munkás-énje. (megvonja a vállát) Imádtam és imádom Milánót. Nem mondom, hogy minden pénzemet, de egy egész komoly részét ebben a városban költöttem és költöm el. A legcsodálatosabb hely Olaszországban ez a metropolisz. (felnevet) Persze, persze, az egyik legcsodálatosabb. (lelkesen folytatja) Egyszer aztán sikerült mégis magammal hoznom a kicsi fiamat, egy keserves szakítás után, persze ő szakított, nem én, haha. Nagyon drága szállodában szálltunk meg, de olyan kilátást kapott a szobájához, hogy... Hogy csak na! Úgy tett, mint aki nem élvezi, de imádta. Lett egy kedvenc helyünk, a Loste Cafe. Kisbetűvel írták a cégért, így ioste cafe is kiolvasható volt. Minket annyira nem érdekelt. Már harminc felé közelített az én drágám - jaj, de utálja, ha így emlegetem! -, de újra kicsifiammá lett a kávék, a sütemények, a hangulat gyűrűjében. Ha most ott sem találom meg, akkor sehol! Készülj, kisfiam, mert érkezik az idealista, szürrealista, extravagánista, egoista anyád! És viszlek haza magammal, te lefalcolt fiatalúr!

Idealista!

ANYA

Loste cafe? Nem jött be a tipp. (elgondolkozik) Miért menekült el előlem? Egyedül neveltem, láthatta, hogy mindent érte teszek. Mindent megkapott. Sok voltam? Lehet! Ilyenek a fiús anyák, nem? Zavarta, hogy közkézen forgok, hogy mindenki megismer? Persze, hogy zavarta. Annyira nem volt oda Mambó és Jimmy szerelmes kalandjaiért. Mert neki sokkal több volt ez a kalandor, mint egy regényhős. S remélem azért is, mert az anyukája csak az övé lehet. (megvonja a vállát) Tíz éve már külön él. Vettem neki egy lakást. Azt nem mondhatja, hogy rátelepszem. Jó, jó, sokszor meglátogatom. Sokszor felhívom. Sokszor kínálok reggeli kakaóval. Miért baj ez? Érdeklődöm hogyléte felől. Biztos az anyja miatt nem talál szerelmet magának! Biztos is. (fortyog) Mondja meg, ha problémája van! De ne hagyjon itt engem szónélkül! Arrivedercsi. (legyint) Mindegy. Húsvét vasárnap volt, ki találta ki, hogy április végére teszi a Húsvétot? Minden zárva volt Milánóban is. A déli géppel átrepültem Rómába, gondoltam megnézem a kedvenc Pápámat magamnak. Nem jött össze, délelőtti műszakot vállalt a Ferenc, ami már maga egy csoda, hiszen a kórházból is éppen csak kijött. A lényeg, hogy lekéstem. Naná! (sóhajt) Másnap reggel pedig... (csend) Azért volt stílusa az öregnek, Húsvéthétfőn lelépni! Diszkréten megvárta a főnök ünnepnapját, nehogy már róla szóljon az a vasárnap! Sokan vagyunk nemvallásosak, akik mégis szerették ezt a Ferencet. Szerintem jó ember volt. (elmereng) Nagyon jó ember.

Senza un Perché

ANYA

Feladtam. Az én fiacskám lelépett. Majd hazajön, ha úgy gondolja. Hozzám-e? (megvonja a vállát) Jó anya vagyok. Jó anya voltam. Amikor fontos volt, hogy egy anya ott legyen, én ott voltam. Figyeltem, segítettem, rajongtam, támogattam, helyretettem, ha kellett. Nem olyan egyszerű ám erről lemondani! Kis bőröndömmel kigurultam a reptérre, hogy repüljek haza. Egyedül. Jaj, de tud egy anya fájdalmaskodni! Jaj, de tud fájni az anyaság! Amit kaptam Olaszországtól, annyit el is vett tőlem. Apám, a fiam, és Jimmy. Arrivedercsi! Utoljára találkoztál velem, Itália. Pesthy Marina búcsúzik. Örökre.

Il bambino che Contava le Stelle

(Dal közben az anya, bőröndjét húzva, énekelve elsétál.)

szünet

Via con Me

(Hatalmas lépésekkel jön vissza az anya.)

ANYA Nem, nem, nem! Nem! (csend) Most nem menekülök el. Teszek rá, hogy az édes kicsi kis fiacskám lelépett. Majd visszajön. Ha meg nem, akkor nem. Egyszer az életben, csak egyszer hadd szóljon rólam minden! Jó, nem kell sápítozni, hogy minden rólam szólt eddig is! (csend) Elmesélem Jimmyt. Eljött az ideje. (mászkál) Huszonvalahány évesen kitaláltam, hogy színész leszek. Verseket tanultam, monológokat. Elmentem a színműre, hogy akkor majd én... Repültem egyből. De nem adtam fel. Találkoztam Keleti Karolával. Színésznő, kevesen ismerik. Szerintem innen senki. Ő mesélt nekem Grotowskiról. A szegény színházáról, ahonnan aztán eljutott a pontederai belső színházáig. Érdekes utána olvasni, könnyen beszippanjtja az embert. (sóhajt) Pontedera, Toszkána! Kellett ennél több? Anyám falujáról lemondva buszra ültem, s meg sem álltam... Na nem Pontederáig, mert rohadtul rossz buszra szálltam. Így kerültem Montalcino-ba. Meséltem már róla, kicsi fiam meséinek fővárosa, az olajbogyócskák ésatöbbi. Szóval eltévedtem. Nem kicsit. Párszáz kilométert. Nem adtam fel. Jegyet vettem, buszra ültem újra, majd Bolognaban leszálltam. Nem azt mondom, hogy anyám falujában tökéletesen megtanultam az olasz nyelvet, de annyira hülye azért nem voltam, hogy egyfolytában félreolvassam a menetrendet! (nevet) De, az voltam. Újra buszra szálltam hát, majd néhány óra múlva Verona főterén álltam vérvörös fejjel, dagadó erekkel, felforrt agyvízzel. Az sem Pontedera. Engem ez a Grotowski kisvárosa valamiért taszított magától. Ordítani tudtam volna, az egész valutakeretemet buszozásra költöttem, és egyáltalán nem értem oda, ahova indultam! Nagy tömeg vonulgatott a téren Veronában, arcokat én nem láttam, csak egy lassan mozgó masszát, és akkor, az imbolygó embertömegben megpillantottam azt az icipici, törékeny nénikét, aki egy nagybajszos gitáros mellett állt, mint egy szent, egy angyal, és énekelt. Amit én ott éreztem, azt elmondani nem lehet! Leírni esetleg! (súgva) Le is írtam később.

Sant'Allegria

ANYA

Álltam ott Verona főterén, hallgattam azt a csodálatos asszonyt, s akkor megszólalt mellettem Jimmy: „*Perfecto.*” Félszemmel ránéztem, megcsillant az a tengerzöld szeme a fényben, csak egy egészen kicsikét megroggyantak a lábaim, s csak ennyit mondtam: „*Perfecto anche io.*” Hosszú csend után egyszerre szakadt fel nevetésünk. Így ismertem meg Jimmyt. Nem tudom, mások hogy vannak vele, de legalább százszor láttam a Hairt. Szerintem a mai napig nem volt rám olyan hatással film. És Verona közepén együtt nevetgéltem az amerikai katonával, akit annyiszor megálmódtam már, aki délceg, mint Amalfi kapitány, de pont annyira kisfiús, mint Claude Bukowski, és pont annyira vagány, mint Berger. (magyarázva) A két srác a Hair-ből. (sóhajt) „*Il mio nome è Jimmy Carter.*” Olyan finom volt az a két puszi, amit hirtelen bemutatkozása után adott! A megszeppent magyar lány persze hogy reagál? Szétröhögi magát. Ne már! Jimmy Carter egy elnök volt. Nem lehet ez a neve! Pedig de. Nem tőlem hallotta először, gondolom, és tényleg vicces, ezt ő mondta. A röhögés után azért én is bemutatkoztam: Marina. Jimmy kicsit hátralépett, s mint aki ezeréve nem látott: „*Ciao Marina! Mambo Marina! Che bello vederti! Come stai?*” Én meg csak álltam lefagyva. Gondolom, valamennyire sikerült érzékeltetnem a fénysebességet, ahogy Jimmy rárepült testemre, lelkemre, szívemre. S mire végre levegőhöz jutottam, már ott ült a kávézó kissé lehangolt zongorája mögött, és egy olyan csodálatosan dallamot varázsolt, amelyet még az angyalok sem hallhatnak, mikor az égben megszólal a szférák zenéje.

Caruso

ANYA

Jimmy az Avianoi támaszponton szolgált, amerikai hadsereg, NATO ésatöbbi. Annyira nem érdekelt, nem szerettem a fegyvereket, a háborúkat, csak a katonákat, ahogy kinéznek, rámnéznek, megnéznek. Egyhetes szabadságát töltötte a bevetés előtt, akkor még csak puhult a hidegháború, Gorbacsov a csernobili füstben fuldoklott, Reagen meg túl szigorúan nézett a keleti blokkra, szóval komolyan kellett volna venni a dolgokat - jaj, de szép magyarosan beszélek, mikor a szerelmemről emlékezem! De mi tettünk rá, mindenre, mert ez volt az a bizonyos első látásra... 1986 nyara, amikor mindent elfelejtettem, amikor csak rá tudtam gondolni... De

nem, inkább hazudtam, hogy ne fájjon annyira a szerelem! *No, stanotte amore non ho più pensato a te. Ho aperto gli occhi per guardare intorno a me e intorno a me girava il mondo come sempre.*

Il Mondo

ANYA Csak a szerelem. (boldogan sóhajt) Állítólag mindenkinek jut az igazi szerelemből legalább egy kiskanálnyi. Én nagykanállal faltam. Nem akartam elhinni, hogy van ilyen. Igazi bolond lettem. Mesélhetném hosszan, dalolva, sírva, nevetve, de minek? Érti ezt mindenki szavak nélkül is. Én lettem a kis Mambója. Mambó Marina. Jaj, de boldogok voltunk abban a néhány napban! Jaj, de boldog voltam én!

La Felicità

ANYA Aztán eltelt az a néhány nap. Közelgett a búcsú. Vissza a bázisra, ahol majd felszáll a helikopterre, hogy a nagy ágyúival ékeskedő harcos hajó elvigye hónapokra az óceán messzeségébe hajókázni. Tudtuk, hogy elmúlik majd a távolság, újra öleljük majd egymást, de nem ujjongtunk, hogy el kell válni. Egy kis faluba buszoztunk, Borghetto-ba, a Mincio folyó partjára, takaros kis szobát béreltünk egy öreg malomból kialakított panziócskában, és vacsorázni ültünk le a teraszára. Fellini trafikoszője szolgált fel, nagy választék nem volt: spagetti a lá Mamma. (súgva) Mi neveztük el így. (folytatja) A mamma hangos ordibálással merte ki a piros nagy fazékból az adagunkat, nem nagyon foglalkozott vele, hogy sok lesz vagy kevés. Mi gyermeki mosollyal próbáltunk megfelelni, de ő csak beszélt, beszélt, hol hangosan, hol lágyan, hol parancsolóan, de éreztük a szórengeteg mögött megbúvó kedvességet. Aztán persze megkérdezte, kik is vagyunk. Akkorát kacagott, hogy még a távoli Garda-tó is hullámokat lövellt az égbe: „Marina e Jimmy sono innamorati.” Több sem kellett az árnyékban pihegő zenekarnak, körénk gyűltek, s már szólt is a dalom. (sóhajt) Jimmy zongorázott, festett, verseket írt angolul, olaszul, de ahogy ez a Jimmy táncolt, úgy aztán senki. Ah!

Marina

ANYA Másnap reggel könnyek nélkül búcsúztunk. Jimmy ment vissza a bázisára, én Nápolyba, a Vezúvhoz. Látni akartam azt a csodát. És azt gondoltam, magányosnak

lenni egy vulkán mellett lehet igazán. Megérkeztem, bőrömön még éreztem az utolsó éjszakánk parázs fullánkjait, úgy ültem le a kövekre a Vezúv tövében. Észre sem vettem az idő múlását, már ment le a Nap, én órák óta ültem belekábulva a látványba, amikor megszólalt mögöttem: Ne mozdulj! *Non muoverti!* Mosoly ült ki arcomra, de nem mozdultam. Itt van! Eljött utánam. A szerelmem. Egy órát ültem mozdulatlanul, amikor mellém kuporodott, és megmutatta a képet. Engem festett le a Vezúv alatt. Sután, eltúlzott színekkel, bizonytalan ecsetkezeléssel, de én olyan szépet még nem láttam. Megköszöntem egy csókkal. Majd hátra dőltem, ő fölém hajolt, és megtörtént. Szerelmeskedtünk. Giccses szó, mi?

Azzurro

ANYA Másnap aztán tényleg elbúcsúztunk. Rohant vissza, hogy le ne kesse a helikopterét. A képet nem tartottam meg, azt kértem, hogy legyen mindig nála. Úgy nem felejt el soha. Nevettünk ezen. (hosszú csend) Másnap minden újság tele volt a hírrel: lezuhant az amerikai helikopter, tizenkilencen, senki sem élte túl. Jimmy és a festménykém... Hideg lett hirtelen. Az idő lett hideg. Könnyek nélkül léteztem, nem éreztem, hogy múlna a múlandó idő. Néha könnyű... *Easy to be hard. È facile essere duri.*

In ginocchio Da Te

ANYA Kilenc hónap múlva megszületett a fiam. A gyerekünk. Írni kezdtem Mambó és Jimmy szerelmes kalandjait a nagyvilágban, sikeres lettem, egyedül felneveltem a fiúmat, kerek életet éltem. Boldog és elégedett életet. Sohatöbbé nem tudtam szerelembe esni. Kalandjaim voltak, flörtölni mindig is imádtam, de az a lány, aki a Vezúv mellett ült a naplementében, elveszett. (csend) Vagy csak az maradt? Örökre? (csend) Jimmy, jobban szeretlek, mint az életem. S ha már nem kellek, ha nem lesz rám szükség evilágban, visszatérek hozzád. A te Mambód, a te Marinád vagyok. Voltam és leszek.

Mambo Italiano

ANYA Ez volt Jimmy története. Azóta 26 regényben írtam meg elképzelt kalandjait. Mindig engem keresett, a kis Mambóját. Elfoglaltam magam, felnőnöm sem kellett, maradhattam az a fiatal lányka, aki fülig

szerelmes Jimmybe, az amerikai katonába. (csend)
Álltam ott 2025. április 21-én a Szent Péter téren
a milliányi gyászoló között, merengve a múlton, a
soha meg nem történt jövőn, amikor megszólalt a
telefonom. A fiam hívott.

- Hol vagy, anya?

- Te hol vagy?

- Itthon. Nálad. Merre vagy?

- Rómában.

- Miért?

- Jöttem utánad. Hol voltál? Miért árrivedercsiztél?

- Gyere haza, elmesélem!

Hazamentem. Vacsorával várt. Nem szokott pedig.
Spagetti a lá Mamma! Honnan ismerte a receptet? És
elmesélte, hogy elrepült Nápolyba, vásznat,
festéket, ecsetet vásárolt, kiült a Vezúv mellé, és
megfestette az elveszett képet. Rólam.
Születésnapomra. A képet, amiről annyit és annyiszor
meséltem neki. Hm. Mégiscsak felnőtt az én fiam.
Mindig is az volt. Én akartam gyerekeknek látni, nem
hagyni felnőni. Mert én sem akartam. Talán most
sikerül! (felnevet) Talán most már tényleg békén
hagyom, s megleszek magamban, a festményemmel, az
emlékekkel, Jimmy emlékével. Hm. Lehet élni az
életet tovább! (csend) Azért milyen jó, hogy nem a
nyafogós anyáról írtam regénysorozatot, akik
vegzálja a szerencsétlen fiát! Szerintem nem lett
volna belőle nagy karrier. Még engem is kiráz a
hideg, ahogy magamat hallgattam. (megvonja a vállát)
De végre minden a helyére került. Hogy valami
olaszosat is mondjak a finálé elé: *A volte la vita
può essere meravigliosa*. Nem értitek? Az élet szép!
La vita è bella. (elmosolyodik) Ugye, hogy happy end
a vége?

Una Notte a Napoli

(Taps.)

+ Sará Perché Ti Amo